

הפטרה
"הדבר אשר"

פרשת משפטים

המאור שבתורה

מעט מן האור דומה הרבה מן החושך

שבת כד' שבט התשפ"ה

הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
17:15	18:07	18:46
17:13	18:05	18:43
17:14	18:05	18:43
17:15	18:07	18:46

י-ם
ת"א
חיפה
ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
עורך: יעב דהאן נ" 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר חיים בן שמחה ז"ל לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

אף כי לילדך ישנו המלמד הכי טוב עם סדר לימודים הכי נאה-גם עליך לעזור לו.

פעם נכנסו אל **הסטיפלר** זצ"ל חמישה אנשים וכל אחד מסר בידו סכום כסף. משלושה מהם **סירב הוא לקחת**. תוך כדי שהוא זועק לעברם: 'אתם מחללי שבת אינני לוקח ממכם כסף' וכמובן שהודו בכך. ובכל עת שיהודי מסר לו כסף (פעמים בסכומי ענק) היה יודע ישר אם הינו **מחלל שבת**. והיה זועק לעברו: אינני לוקח כסף ממחלל שבת. לך מכאן. ורבים חזרו בתשובה רק מכך.

נהוג בעולם, כאשר הוא אומר שקר "שקרן הוא" כשאני אומר שקר, הרי "בדיחה"...

"נראה שאצל רבינו **שמשון קרליץ** זצ"ל, נבעה מידת הענוה מכה **מידת האמת**. אצלו לא נתפסו עניני שקר ודמיון, וממילא כל המושג 'כבוד' לא מצא אצלו מקום. רבינו הכיר את עצמו ואת מקומו, ועל כן **לא היה שייך** כלל אצלו חיפוש כבוד, שכן כל המושג הזה, אינו אלא דמיון ושקר".

יעקב אבינו יצא לקראת עשו בשלושה דברים: לדורון, לתפילה ולמלחמה. מעשה אבות סימן לבנים. **גם לבנים יש להפעיל כוחות** מעין אלה: יד אחת-רכה-יד שניה-קשה (שמאל דוחה ימין מקרבת). ועל שתיהן- תפילה לסייעתא דשמיא!

אמר פעם גבאי צדקה הקרן, היינו כספי הצדקה- הולך לעניים. הריבית, היינו הבזיונות הריני מקבל ברצון...

אם אתה רוצה להצליח קודם תשחרר מה שתופס אותך

לע"נ רחל (רשל) אלבו בת קלרה ואליהו

פעם בלכתו רבי אשר **אברהם הכהן** זצ"ל (מחכמי טבריה) בג'רבא, עוד בהיותו נער, פגשו ילד ערבי ושאלו: האם אתה יהודי? ענהו הרב: **בזה זכיתי להיות יהודי!** חמת הילד בערה בו והוא זרק עליו אבנים. הרב לא הגיב. אלא אמר: אם ירצה ה' - **מחר תמות!** וכן היה. למחרת הגיע אמו של הילד והתלוננה בפני אמו של הרב זצ"ל: "הילד שלך קילל את בני ולכן מת". הרב שמע זאת אמר בתמימות: לא קיללתיו, רק אמרתי שאם ה' רוצה הילד מחר ימות. וכפי הנראה **זה מה שה' רצה.**

שבת אחת ישב רבנו **יהודה צדקה** זצ"ל עם עוד איש בסעודה שלישית אצל שולחנו, ביקש, איפוא, מאשתו הרבנית שתואיל לפתוח את הדלת **אולי יכנס אדם** שיצטרף עמם לזימון. ואכן, כשחלפו רגעים אחדים, הופיע פתאום **איש עני** ושאל אם יוכל לסעוד פה סעודה שלישית.

לשחרור החטוף אליה בן סיגלית

רבינו הבעש"ט אמר: כל מי שזוכה להיות משוכתי שבת ומאוכלי שלחני, הרי אני נותן בו **סם חיים** להיות בקרבו רפואה והושע מכל התאוות. וגם פועל להבא להתנהג בביתו בקדושה ובטהרה ואף שדרכי הרפואה על ידי בני אדם הוא רק **להתרפא מחליו** הקודם, אך עודנו צריך שמירה להבא שלא תבוא ויחזור אליו החולי חלילה, ובזה יפה כח הצדיק על ידי שלחנו.

טוב לכבד אדם. לא לכבד עול הוא. גרוע מכך: לכבדו שלא כראוי...

נקודה לפהשפה
היו היה פעם **ילד** בעל מזג רע מאד. אביו נתן לו שקית של **מסמרים** ואמר לו לתקוע מסמר בגדר הגינה בכל פעם שהוא יאבד את סבלנותו או שהוא יריב עם מישהו. ביום הראשון, הוא תקע 37 מסמרים בגדר. בשבועות הבאים, הוא למד **לשלוט בעצמו** ומספר המסמרים פחת בגדר מיום ליום: הוא גילה שיותר קל לשלוט בעצמו מאשר לתקוע מסמרים. לבסוף, היגיע היום בו הילד לא תקע אף מסמר בגדר. הוא הלך לאביו ואמר לו שבאותו יום הוא לא תקע אף מסמר. אז אביו אמר לו **להוציא מסמר** מהגדר עבור כל יום שהוא לא איבד את סבלנותו. הימים עברו ולבסוף הילד היה יכול לבשר לאביו כי הוא הסיר את כל המסמרים מהגדר. האב הוביל את בנו לגדר ואמר לו: "בני, התנהגת למופת, אבל **תסתכל על כל החורים** שיש בגדר. היא לא תהיה אף פעם יותר כמו קודם. כשאתה רב עם משהו ואומר לו משהו רע, אתה משאיר לו פצע כזה. אתה יכול לתקוע סכין באדם ואחר כך להוציא אותו. אבל תמיד ישאר פצע. לא חשוב כמה פעמים תנצל. הפצע יישאר. פגיעה מילולית מכאיבה בדיוק כמו פגיעה פיזית. חברים הם תכשיטים יקרי ערך. הם גורמים לך לחייך ומעודדים אותך. הם מוכנים להקשיב לך כשאתה זקוק לך. **הם תומכים בך** ופותחים בפניך את ליבם. הראה לחברך כמה אתה אוהב אותם." (העורך)

כיצד ניצל רבנו ממשרת הרבנות

לפי השמועה בזמן מלחמת העולם הראשונה הכריח רבי חיים את רבי ברוך בער לקבל משרה של רבנות כדי שלא יגייסו אותו לצבא. התפלא רבי ברוך: "הלא בשביל לקבל משרת רבנות עלי ללמוד את **השפה הפולנית** וכיצד אוכל להקדיש מזמן לימודי כדי ללמוד זאת?"

אולם רבי חיים הכריע שעדיף ללמוד את השפה הפולנית ולקבל משרה של רבנות מאשר להיות במסגרת הצבא. מוכן שרבי ברוך עשה **כמצוות רבו** בלי היסוס והתחיל ללמוד פולנית. לאחר כמה וכמה שיעורים ראה רבי ברוך שאינו מיתקדם כלל, ואז הכריז בשימחה: ברוך ה' מיין קאפ כאפט נישט (ברוך ה' הראש שלי לא תופס) ואם כן **אני פטור**...

ילדים הם ברכה, מתנה משמים. הרבה זוגות שכשהתחתנו לא רצו ילדים ("תכנון משפחה"), אחרי עשר שנים כשהם כבר רצו ילדים- הילדים לא רצו אותם...

בואו והצטרפו לרשימת תפוצה
hamaor.net@gmail.com

כדאי... לומר את האמת

בזמן המנדט הבריטי ערכו האנגלים רשימה של הבחורים הלומדים בישיבת "עץ החיים". בין הבחורים נחלקו הדעות **איזה גיל כדאי לרשום**. היו שסברו, שכדאי לרשום **גיל מבוגר** יותר מהגיל האמיתי, כדי לפתור את בעיית הגיוס לצבא בעתיד. אחרים סברו, שכדאי לרשום **גיל צעיר** מהגיל הנכון, כי הדבר הקנה ניקוד גבוה יותר לקבלת תלושי מזון. לרבנו **שלמה זלמן** זצ"ל לא היו ספקות בעניין זה. הוא נהג לא כדברי אלה ולא כדברי אלה. הוא רשם את **גילו המדויק** באמרו: "אין היתר לשנות מהאמת".

על ידי האמת הקב"ה פודה אותך מכל הצרות

פעם פנה אל רבינו **אברהם מוונסה** זצ"ל אחד ממקורביו ושאלו: לאיזה ת"ת לשלוח את הילדים, יש ת"ת יותר טוב, אבל רחוק יותר.

ענה רבנו בתבונה: הכניסוהו בת"ת היותר קרוב **כדי שישמר** ממראות בדרכים.

אחד בא לרב רוצה להתגרש, ניסה הרב לשכנע לעשות שלום, אמר הבעל: לא שייך להמשיך. אני אפילו לא יכול להזכיר שמה. אני רק שומע שהמפתח שלה נתחב בחור המנעול, הלב שלי נופל, לא מעוניין בה בלתי אפשרי. הזוג התגרש ולאחר חודשיים הוא רץ אל הרב "אני מעוניין לשוב אליה". "מה קרה, חלו שינויים מפליגים?" "חלו שינויים. חשבתי לעצמי **כי בתור זיווג שני היא דווקא לא רעה**."

משולחן גבוה דברי תורה מפי ראש מוסדות "אור החיים" הגאון הרב ראובן אלבז שליט"א

ורצע ארוננו את אוזנו כמרצע

אם שמעה האוזן דברי תורה ובכל זאת לא קלט האדם את הנשמע, הרי מן ההכרח שאוזן זו ספגה הרבה ליצנות וניבול-פה, אשר "טיפה אחת של ליצנות דוחה הרבה דברי תורה". **לפיכך יש לרצוץ את האליה שבאוזן**, שהרי זו נבראה במיוחד לשמש תריס בפני ליצנות וניבול פה, (שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון יכוף האליה לתוכה), וכיון שבאוזן זו לא נוצלה האליה לתפקידה יש לרצוץ אותה...

ובשר בעדה טרפה

אם תהיו אנשי קודש ישמרו עליכם מן השמים שלא תיכשלו באכילת טריפות. כדרך שאמרנו **כמינו: "עדיקים אין הקדוש ברוך הוא מביא תקלה על ידם"** - וכאן הכוונה בעיקר לשמירה ממאכלות אסורות.

את העני עמך

לפיכך עליך להלוות לו, משום שכספו של העני מעוי בידך. **הכסף אינו אלא פקדון בידי העשיר**, אשר הפקיד אצלו ה' יתברך על מנת לשמור עליו ולתמוך בעני. שכן הדין הוא, שהכותב נכסיו לאחד מבניו לא עשאו אלא אפוטרופוס, על מנת שיחלק את הנכסים בין יתר הבנים; כך גם השם יתברך עושה את העשיר לאפוטרופוס גרידא על הכסף, על מנת שיחלקו כראוי בין בניו העניים...

עבד אלוף לאל בית ישראל

אחד רצה לפייס את אשתו, אז הוא הביא לה פרחים ושוקולד. כשהאישה קיבלה אותם היא אמרה: **הו! תודה רבה יקירי! ממי זה?**

האדם נוצר כדי לפעול ולעשות, ליצור ולהועיל. מי שנוהג בהזנחה והוא מתרשל לעשות את המוטל עליו-הרי זה כאילו **היה מחריב** והורס את אשר כבר נבנה. (גם מתרפה במלאכתו-אח הוא לבעל משחית).

העצלות הינה הרת מות ואבדון. אם היד טמונה בחיק ואינה עושה דבר, אזי הרי זו "צרעת" המשולה למות, אבל משמוצאים את היד מתוך החיק כדי לפעול ולעשות, מיד "והנה שבה כבשרו". (מלבים)

למה לחכות עד שאתה כמעט מת, כדי לגלות כמה טוב לחיות?

מסופר על הבבא סאלי זצ"ל, שבאהבתו את הבריות היה מרבה להוכיח את הבאים לבקר ו**לזרום להתחזק** בקיום המצוות. לעיתים היה מתנה את ברכתו ותפילתו בקבלה בענין מצוה, או בתיקון אחת המידות. "אם תבטיח לי שמעתה **תקפיד** על מצוה מסויימת, הרי אני **מבטיח** להתפלל כפי שביקשת" - היה אומר למשחרים את פניו.

תחילת העבודה היא עבודת הלב עי ציורים שונים, וזה ישיג בדרך.

לפעמים, נתקלים אנו באדם שאומר: "באמת **הייתי רוצה** לעשות צדקה וחסד, באמת הייתי רוצה להיטיב עם הבריות, אולם מה אעשה?" **אין לי אמצעים!**!!.. ובכן, עלינו לגעת, כי אין כל אמת בטענה זו, וכפי שיכולים אנו ללמוד מדברי הפסוק במשלי: "**רודף** צדקה וחסד- **ימצא** חיים צדקה וכבוד".

אברך, תלמיד חכם, שפך את לבו: נושא הוא במשרה חשובה במוסד חינוכי, אך **היחס** כלפיו גרוע, והוא נפגע לעתים תכופות. קשה לו להמשיך, והוא שואל, אם עדיף כי יתפטר ממשרתו. המשגיח רבי מאיר חדש זצ"ל תיאר בדיוק את שתי האופציות העומדות בפניו: אפשרות א. - אתה תתפטר, המוסד **ימשיך ויתקיים**, מן הסתם אף יגדל ויתפתח, אך כבר לא יהיה חלק בכך. כיצד תרגיש? אפשרות ב. - אתה תחליט להמשיך בעבודה. יהיה עליך להרגיע את כולם ולהראות, כי אין אתה מתכוון להצר את צעדי של אף אחד, או לגרוע מכבודו.

תצטרך להיות מוכן אפילו לאפשרות של פגיעה בכבודך, ובכל זאת להבליג - לא לאפשר לעניין להתפתח לכדי מחלוקת. וסיכום: אם תבחר להמשיך - עליך להיות מוכן "**לבלוע מסמרים**". לבלוע, כאילו לא קרה דבר, ולא להגיב.

לעילוי נשמת: ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת ורוב, יוסף דהאן בן שמחה, ליאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, פנחס חיים אוחנה בן חנינה, יחיא בן לוליה, נעימה בת עויה, כרמלה בת סעידה, סעידה מזל בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד בן איזה, מרים בת זוהרה, חכם יחודה בן חנה פתיא, הרב אלעזר בן שמחה, יחזקאל ושמאל בני שמחה, רפאל ואלברט בני קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אליעזר בן רגינה, שלום בן אורה מורי, הרב יורם אבאגיל, ישראל בן שמחה סבג, שמואל בן רבקה, אסתר בת שרה, רחל רשל בת קלרה, שלמה בן דונה, תנה בת אסתר דמני הרב יהודה יאיר, יפה בת לאה, יעקב בן שרה בריסקה, החסיד מנשה בן רחמה **מרו הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**